

Antagelse foreligger der, saa vidt mig bekendt, endnu ikke. En af de Læger her i Europa, som særlig have beskæftiget sig med Studiet af denne Sygdom, er den bekendte Professor Koch i Berlin. Ærede Medlemmer ville mindes, at denne Læge for en Del Aar siden mente, at nu havde han fundet et Middel, en Lymfe, som kunde helbrede Tuberkulosen. Denne Opdagelse kom ud til Offentligheden og vakte megen Opmærksomhed over hele Verden. Men hvad blev Resultatet? Det blev desværre — baade for Lægerne og hele Menneskeheden — en sørgelig Skuffelse; Midlet duede ikke og kunde ikke helbrede nogen. For kun faa Aar siden blev der afholdt en stor Lægekongres i London, og paa denne stod Professor Koch frem og hævdede endda i ret stærke Ord, at Kvægtuberkulosen ikke kunde overføres paa Menneskene. Det vilde jo have en voldsom stor Værdi for Kampen mod Tuberkulosen, om man kunde faa Klarhed over dette Forhold, men endnu er det ikke lykkedes. Professor Kochs Paastand mødte Modstand hos den allerstørste Part af Lægerne, men, saa vidt mig bekendt, har man ikke endnu kunnet føre noget sikkert Bevis for, at Professorens Paastand er forkert. Vi ere altsaa endnu ikke komne længere, hverken med Hensyn til Sygdommens Helbredelse eller dens Aarsag, og jeg er derfor ikke i Stand til at se slet saa lyst paa disse Forslags Virkning som f. Eks. det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam). Jeg tror, som sagt, man maa være belavet paa Skuffelser; jeg vilde ønske, jeg saa fejl, thi ingen kan mere end jeg ønske, at det maatte lykkes at finde Midlet til denne slemme, snigende Sygdoms Udryddelse her i Landet.

Men det staar for mig som det vigtigste, at vi nu sørge for, at der gøres alt, hvad der kan gøres, for at forebygge Sygdommen. Og det, tror jeg, sker bedst derved, at man søger at bibringe Befolkningen klar Forstaaelse af, hvorledes man bedst undgaar Smitten. Først naar Befolkningen lærer, hvorledes de kunne holde Sygdommen borte fra Hjemmet, tror jeg, vi ere naaede et virkeligt Skridt fremad i Kampen. § 13 i Forslaget under Nr. 9 staar derfor for mig som den bedste og vigtigste Bestemmelse i dette Forslag, og jeg er den højtærede Minister meget taknemmelig for denne Paragraf. Den gaar jo ud paa, at Justitsministeren kan lade de Oplysninger, der kunne gives om Sygdommens Art og Væsen, komme ud over hele Landet, og

jeg vil meget henstille til den højtærede Justitsminister, at han vil gøre rigelig Brug af denne Paragraf, navnlig ved Afholdelse af gode og oplysende Foredrag. Disse skulle tilrettelægges paa en saa praktisk Maade, at man hele Landet over, ogsaa i de smaa og fattige Hjem, kunde faa den rigtige Forstaaelse af, hvorledes man paa en simpel og billig Maade kunde i det væsentlige holde denne Sygdom borte fra Hjemmet. Tillige vilde det vist være paa sin Plads, om Sundhedslære blev indført som Skolefag, navnlig i de ældste Klasser, og ligeledes, at dette Fag blev almindeligt ved Aftenskoleundervisningen. Der er ingen Tvivl om, at det vilde have stor Betydning, men da det hører ind under Kultusministeriet og maaske nærmest vedrører Skoleloven, vilde der vel ikke være Plads for at sætte en saadan Bestemmelse ind i denne Lov.

Jeg har saa et Par Bemærkninger til § 5 i Forslag Nr. 10. I denne Paragraf bestemmes det, hvilke Patienter der kan faa Statsunderstøttelse til Ophold paa Sanatorier. Nu hedder det her i Paragraffen, at alle, der ere Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, kunne faa Statsunderstøttelse, og endvidere hedder det, at alle de, hvis økonomiske Stilling er saaledes, at de ville kunne blive Medlemmer af en Sygekasse, ville ogsaa kunne faa Understøttelse, og det er naturligt, at en saadan Bestemmelse findes. Sagen er, at der er mangfoldige Sogne over hele Landet, som ingen Sygekasser have, og det er ret naturligt, at de fattige i disse Sogne ikke skulle være afskaarne fra at faa Understøttelse, men hele dette Forhold i vor Sygekasselovgivning lider af en meget stor Ulempe. Jeg tror, at der er mange Medlemmer i vore Sygekasser, som ere rigtig godt stillede og velsituerede, og der er derimod ogsaa mange, der i Virkeligheden ere uformuende, hvem det nægtes at være Medlemmer af Sygekasserne. Det er derfor slet ikke let at være klar over, hvem der kan blive Medlem af en Sygekasse og hvem ikke, og Formuenhed eller Uformuenhed danner ikke noget virkeligt Skel mellem, hvem der optages som Medlemmer. Jeg skal anføre et Eksempel fra min egen Egn. For ikke et Aar siden oprettedes der en Sygekasse, som ogsaa fik Statsanerkendelse, men der var virkelig uformuende Folk, som ikke maatte blive Medlemmer, medens der var flere ret formuende Folk, der fik Lov til at blive det, og det, mener jeg, er en stor Uret mod dem, hvem det